

—Καὶ σὺ, Σουσάνα, τί νομίζεις περὶ τούτου;

—Ὅταν ἤμθα 6 ἐτῶν, — ἀπεκρίθη ἐκείνη.

Τελευταίον ἦλθε καὶ εἰς τὴν νεωτάτην ἐν τῇ κλάσει.

—Σὺ δὲ, μικρά μου Ληζία, πότε νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ ἀφίσωμεν τὴν καρδίαν μας εἰς τὸν Θεόν; ἠρώτησεν ἡ διδασκαλίς αὐτή.

—Εὐθὺς ἀφοῦ αἰσθανθῶμεν, ὅτι εἴμεθα ἁμαρτωλοὶ, καὶ γνωρίζωμεν πῶς εἶναι ὁ Θεός! — εἶπεν ἡ Λ.

Πόσον ὠραία καὶ πόσον πιστὴ ἡ ἀπόκρισις! Ναί, εὐθὺς ἀφοῦ αἰσθανθῇ τις ὅτι εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ γνωρίσῃ τίς εἶναι ὁ Θεός, ὅτι εἶναι Θεός ἐλέους καὶ οἰκτιρῶν, δύνανται καὶ πρέπει νὰ δώσῃ τὴν καρδίαν τοῦ εἰς αὐτὸν καὶ θὰ γείνη ἀληθὴς καὶ εὐσεβεὶς χριστιανός.

Ἑλληνικὴ Φιλόμουσος: Ἑταιρία
ὕπὸ τὸν τίτλον «Παλλάς».

Οἱ ἀπανταχοῦ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἑφημερίδος τῶν Παιδῶν γνωρίζουσι πόσον καλὸν εἶναι ἡ ἀμάθεια καὶ πόσον ὠφέλιμα τὰ γράμματα. Ἡ παροιμία «ἄνθρωπος ἀγράμματος, ξύλον ἀπελέκητον,» εἶναι ἀληθὴς, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι παντοῦ ἤρχισαν ἤδη νὰ συσταίνουσι σχολεῖα, διὰ νὰ σπουδάζουσι τὰ παιδιά καὶ οἱ νέοι καὶ οὕτω ν' ἀποφεύγουν τὰ κακὰ τῆς ἀμαθείας.

Εἰς τὰ πλεῖστα Κράτη τῆς Εὐρώπης ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ λαοῦ γίνεται δι' ἐξόδων τοῦ δημοσίου καὶ εἰς τὰ περισσότερα μέρη οἱ νόμοι ἀναγκάζουσι τοὺς γονεῖς, ἐπὶ ποινῇ προστίμου, νὰ στέλλουν τὰ τέκνα των εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα μέχρι τοῦ 13—14ου ἔτους τῆς ἡλικίας των. Εἰς τὴν Τουρκίαν δὲ οὐκ ὑπάρχουν πολλοὶ ἐθνικότητες καὶ πολλὰ θρησκευτάματα ἢ Κυβέρνησις δυσκολεύεται νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ μέτρον τοῦτο. Ὅθεν ἐκάστη ἐθνικότης εἶναι ἠναγκασμένη νὰ προμηθεύῃ τὰ μέσα τῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τὰ τέκνα τῶν ἰδίων τῆς μελῶν.

Εἰς τὴν ἀνάγκην ταύτην εὐρίσκονται καὶ οἱ Ἕλληνες, οἱ διεσπαρμένοι καθ' ὅλην τὴν τουρκικὴν αὐτοκρατορίαν, καὶ πρὸς πληρώσειν τῆς σπουδαίας ταύτης ἀνάγκης, συνέστησαν πρό τινος καιροῦ ἀπανταχοῦ σύλλογοι πρὸς ἐξέδρασις πόρων, διὰ τῶν ὁποίων νὰ συστηθῶσι καὶ διατηρῶνται σχολεῖα παντοῦ δπου ὑπάρχουσιν Ἕλληνες.

Τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον σύλλογος, ὁστις συνεστήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει· ὁ σκοπὸς δὲ αὐτοῦ εἶναι γενικώτερος — νὰ βοηθῇ δηλ. τὰς ἀλλαχοῦ ἀδυνατάς ἐλληνικὰς κοινότητας πρὸς ἴδρυσιν καὶ διατήρησιν σχολείων, καὶ ἀποτείνεται πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης Ἕλ-

ληνας καὶ ἰδίως εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἑλλάδι νὰ τὸν βοηθώμεν.

Ἰδόντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τῶν συλλόγων τούτων ἐν Τουρκίᾳ συνιστῶμεν τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος σύλλογον οὐ μόνον εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μας, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῶν καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διανοητικὴν ἀναπτύξιν τῶν ὁμογενῶν μας ἐν Τουρκίᾳ.

Δίκαιον εἶναι ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα, ὅτι εἰς τὰ οὕτω πῶς συσταίνόμενα σχολεῖα δύνανται νὰ φοιτῶσι καὶ παιδιά ἄλλων ἐθνικοτήτων, οἷον Ἑβραίων, Γούρκων, Ἀρμενίων καὶ Φράγκων, χωρὶς νὰ πληρώνωσι διδασκτὰ· ὥστε διὰ τῆς συστάσεως τῶν σχολείων τούτων ἐκτείνονται τὰ καλὰ τῆς μαθήσεως εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἀνατολῆς.

Τὰς συνεισφορὰς τῶν δύνανται νὰ πέμπωσι διὰ τοῦ Ἐπαρχοῦ εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν.

Οἱ ἐπόμενοι μικροὶ συνδρομηταὶ μας, οἵτινες ἔλυσαν τὰς ἱερογραφικὰς ἐρωτήσεις τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἠξιώθησαν τῶν ἑξῆς βραβείων.

1) Εὐθαλία Βεργίδου ἐκ Δεμερδεσίου — Ἱερὰ Γράμματα χρυσοδεμένα.

2) Θεολόγης Δερέμπης — ἐκ Δεμερδεσίου — Ταμειῶν.

3) Ἀσπασία Ἰωαννίδου, ἐξ Ἀθηνῶν — Ρόε's tales.

4) Ὀμηρὸς Πεντζιπέρης ἐκ Δεμερδεσίου — Θεμέλια τῆς Ἱστορίας.

5) Ν. Ι. Δημητριάδης, ἐξ Ἀλεξανδρείας. Θεμέλια Ἱστορίας.

6) Γ. Ρωμανὸς, Σύρου, Θεμέλια Ἱστορίας.

7) Εὐρυδίκη Σταματοπούλου, Ἀθηνῶν, (The infant's Magazine 1871.)

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ὅτι ν' ἀντικρύσῃ πρὸς με ἤθελε τὴν τόλμην ἔχει,
περιπαίζω, καὶ ὅτι πράξῃ
ν' ἀντιπράξω·
καὶ θὰ μεταφέρω τόσον, ὅσον ἀπ' ἐμοῦ ἀπέχει
δίχως θέσιν ἢ ν' ἀλλάξῃ
ἢ ν' ἀλλάξω. Σ.

ΙΕΡΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1) Εἰς ποῖον μέρος τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς ἀπαντῶμεν κατὰ πρῶτον τὴν φράσιν «Ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων,» ἥτις ἰσχυρὰ δύναμις μετὰ τὴν Ἑβραϊκὴν λέξιν «עֲצָמָה»;

2) Πότε καὶ παρὰ τίνας ἐγκαταστάθη κατὰ πρῶτον ἡ εἰδωλολατρεία μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν;

3) Ποία διδασκαλία γυνή μεταξὺ τῶν Ἑβραίων ἐκτυπήθη ἀπὸ λέπραν ἕνεκα τῆς ἀλαστονείας τῆς;